Any IX N.º 438 - PREU: 5 Cèntims. - Barcelona, 1.er de Juny 1912

EL NI PATUFET

— Però ¿què't passa, noy...? ¿Per què plores?
— Perque... l'Antonet... m'ha... pegat una bofetada.
— ¡Tonto! Donchs ¿per què no l'hi tornes?
— ¡Oh, es que ja l'hi havia tornat abans de que ell me pegués!

Jorn memorable

ELS carrers de la nostra ciutat se veuen aquets dies sovintment edificats per una nota que desperta en els tranzeunts el recort de temps, no per allunyats, oblidables.

Ens referim als noys y noyes, sortits totjust de l'infantesa, que, engalanades elles ab albes y vaporoses vestidures y coronades de roses, y vestits ells ab trajos seriosos y portant al bras el llas blanch de consuetut, tornen de fer la primera Comunió.

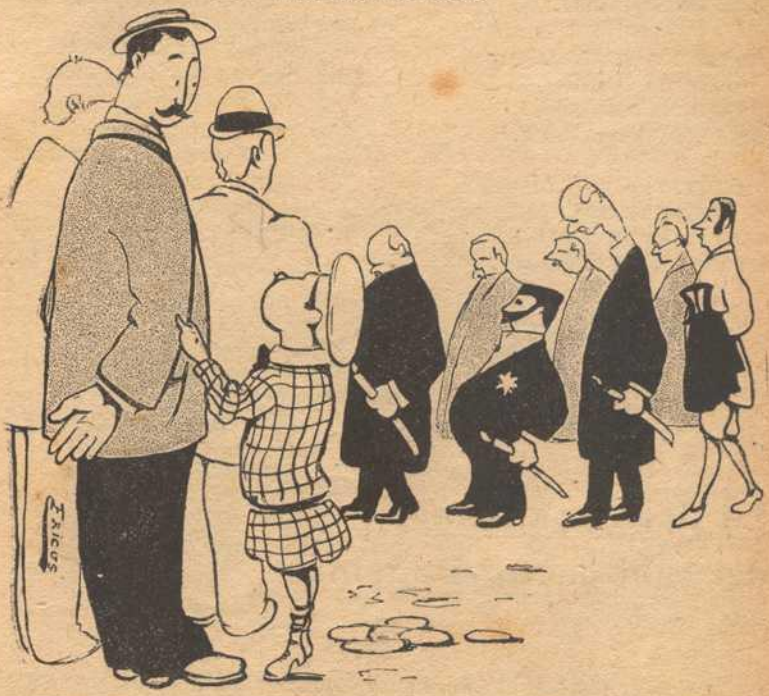
Fixeuvos, en proba dels sentiments d'emotivitat que'l pas dels comuniants desperta, còm llur presencia es rebuda per tothom ab respecte y emoció, adhuch per aquelles persones que no sovintegen gaire, y fins potser gens, els actes de religió, ja sigui per haver perdut la fe, o per distracció de les coses piadoses.

Y es que aquells senyors ja fets y fins aquells avis respectables y aquelles senyores ja madures, en la mirada que donen als noys y les noyes que acaben de rebre per primer cop a Jesús Sagramentat, s'hi contemplen a n'ells meteixos, s'hi veuen evocats en sa primera joventut y en aquelles dolces y espirituals emocions que's senten al acostarse per primera vegada a la Sagrada Taula.

¿Quí, per agitada y turbulenta que hagi dut la vida, no'l recorda fins en els més insignificants detalls aquell jorn memorable de la seva primera Comunió, que senyala'l traspàs de l'infantesa a la joventut y en que's comensa a contreure conciencia de les obligacions a complir en la vida, tant envers Deu com envers la societat?

Qui, per donàrseles d'esperit fort, us digués altra cosa, mentiria, ja que per mica que'l sondegessin y li remoguessin el sentiment, li farien ben segur espurnar les llàgrimes als ulls recordant la seva

EN UNA PROFESSÓ

— ¡Papà! ¿Còm es que don Adolf porta *atxa* y, en cambi, l'Hilari no'n porta?
— Perque no saben de gramàtica y fan faltes d'ortografia.

ignocencia ja perduda, la seva fe malmesa, les seves ilusions desvanescudes.

May més, may més s'oblida un acte com aquet tan trascendental de l'unió primera de l'home ab el seu Criador, per miracle d'un amor infinit.

No en va aquell gran capdill dels comensaments del sigle XIX, qui fou Napoleó I, emperador dels francesos, al serli preguntat quin era'l dia de la seva vida en que s'havia sentit més ditxós, respongué sense vacilacions:

— El dia de la meva primera Comunió. —

Y això ho deya en mitg dels seus generals y quan, mercès al seu esfors invencible, s'havia fet amo d'Europa y esclavitzat la victoria al seu voler.

ABECÉ

Medi contraproduent

Volent sos deutes salvar
el dissortat Pau Rodó,
prengué la resolució
de tirarse dintre'l mar.

Mes quan l'home s'ofegava
va passar un tranzeunt,
que'l va treure en el bell punt
en que totjust respirava.

Va assistirlo desseguida,
y al vèurel ja retornat,
— Company — li va dí, — en vritat
que'm deveu ben bé la vida. —

A lo que, d'enuig encès,
digué en Pau: — ¡Es horrorós!
Per fugir d'acreedòs,
m'he fet un altre de més. —

NYIC

La darrera distracció del sabi doctor Badamés

II

CAMINANT distret, el sabi doctor Badamés va anar internantse per les Illes Filipines. Veyent que no acabava d'arribar a casa del seu amich, el doctor Pollpetit, va resoldre enviarli una postal. Afortunadament ne portava una y va escríurela ab llapis.

Distret, ab la carta postal a la mà, anà caminant, internantse per uns boscos molt espessos.

De sobte va sentir el bramul d'un lleó. El sabi, tot distret, va mirar al cel y va dir:

— ¡A veyam si'm mullaré! ¡Sembla que està tronant! —

Y va seguir el seu camí, tot pensant en coses de ciencia.

No feya encara mitja hora que caminava, quan se li va aparèixer un lleó grossíssim, el qual badava una boca descomunal.

El sabi doctor Badamés, al veure aquella bocassa badada, va dir:

— Té rahó que jo tinch una postal pera tirar al correu. —

Y sense pensarshi gota, va tirar la postal a la boca del lleó, creyentse que era un bussó de correu.

El lleó, tot parat al veure la serenitat d'aquell home, se va empassar la postal y girà cúa sense preocuparse més d'ell.

Selva endins, el doctor Badamés va sentir una gran cridoria, y al cap de poca estona's trobà ab un indio de lo més indio que us pogueu imaginar.

Revenintli al doctor tot d'un cop el recort de l'obgecte de la seva visita, va dirigirse cap al selvatge y li va preguntar:

—Dispensi. ¿Faria'l favor de dirme si'l doctor Pollpetit es a casa?—

El negre li ensenyà unes dents com tecles de piano. Justament era un indio de la tribu dels antropòfachs.

Creyentse que's trobava a Manresa, el doctor seguí preguntantli per la salut del doctor Pollpetit.

El sabi havia pres al negre per criat del seu amich.

Però'l negre, que ja sabia l'ordre donada pel rey dels antropòfachs, això es, que tot blanch que's trobés per la selva tenia d'ésser portat en sa presencia, anà acompanyant al doctor Badamés cap a la tribu.

Al arribar allí, el rey l'interrogà. Aquet rey selvatge, com que havia menjat homes y llengües de tots els paíssos, sabia totes les llengües.

El doctor, al veures en presencia d'aquell rey, distret com sempre, li digué:

— ¡Que cambiat que'l trobo, doctor! Me sembla que abans tenia més colors a la cara. —

El rey, pensantse que's mofava d'ell, s'enfadà molt y va pensar:

— Ja me la pagaràs. —

Però'l doctor Badamés seguia preguntantli per la seva salut y pel seu invent.

— ¿Que ja ha rebut la meva postal? —

El rey antropòfach se l'escoltava tot dient entre dents:

— Encara que es un xich vell, serà bastant bo, fentlo bullir abans.

— ¡Ah, sí! — responia'l doctor. — Les substancies bullides són més pures pera fer experiments. Jo a casa ho faig bullir tot. —

Y el rey anava dient:

— Les cames seràn molt bones. El coll el tiraré ab la carn d'olla; el nas el faré rostit; els peus els faré ab salsa... —

Com que aquell dia'l rey ja havia dinat, no li corria pressa guisar al doctor. El va fer tancar a la presó y allí s'adormí com un sant, sense arribar a ferse càrrech de la seva situació.

L'endemà matí dos negres el varen anar a buscar y l'acompanyaren

a un lloch en el que hi havia una gran foguera y al damunt una caldera ab aigua bullenta.

— Ara deurà fer l'experiment — va pensar el doctor Badamés.

Al cap d'uns moments va comparèixer el rey y va dir:

— Poseu més foch, que vuy que l'aigua bulli més depressa. —

Els negres varen obehir.

— Despulleu a l'home blanch. —

Y els negres varen posarse a despullarlo.

El sabi, entretant, pensava:

— Que amable es el doctor Pollpetit. Fins me fa despullar pera ficarme al llit. —

Y es que ja havia oblidat que s'acabava de llevar.

Quan va estar despullat, el rey dels antropòfachs va manar:

— ¡Fiqueulo a dins de la caldera! —

Els negres varen agafarlo y ¡patatxup! a dins de la caldera falta gent.

— ¡Quina calor que fa! — va pensar el sabi Badamés al sentir en contacte ab la seva pell l'aigua bullenta.

Y lo que sembla increíble y que proba fins a quin grau era distret el doctor Badamés, es que quan el rey dels antropòfachs va cridar als seus súbdits que'l remenessin bé perque li agradava ben cuit, el sabi, creyentse que's tractava del dinar que li feya preparar el seu amich Pollpetit, va abocarse a fòra de la caldera y va dir:

— Per mi no's molesti, perque més aviat m'agrada cru.

— ¡Què diu ara aquet! — va remugar el rey.

— Dich que ara està al punt. —

Y dit això morí.

Aquesta fou la darrera distracció del sabi doctor Badamés.

J. M. F.

Pensaments a meditar

Bufar no es tocar la flauta; cal saber moure'ls dits.

—

Es una grossa falta molt freqüent creures ésser més d'allò que un es y estimarse menys d'allò que un mereix.

GOETHE

La senyora Howard

A l'amich Jaume Cervera

Howard, célebre filantrop anglès que va viure en el sigle XVIII, s'havia casat ab una dòna semblanta a n'ell.

Un dia que s'ocupava d'arreglar el compte d'un dels seus clients, va trobar, sense pensar-

LES CARRERES D'AUTOMÓVILS

Sortida dels automòvils que devien pendre part en la carrera. Al davant el número 5 dels *amateurs*, que va guanyar el primer premi.

sho, que'l balans era al seu favor.

Desseguida proposà a la seva senyora d'emplear aquesta suma fent un viatge de recreu a Londres. La senyora Howard va respondre:

— ¡Quina bonica cabanya's podria construir pera una pobra familia ab el diner que anem a gastar! —

Aquet bon concell va ser seguit; una bona acció val més que'l plaher d'un viatge.

Traduit per

JOSEPH SAL-LARI

Faula

Una vegada un gatet molt golut trobà un got ple d'una cosa blanca; ell ignorava lo que era, però com que'ls goluts no miren rès, comensà per tastarho, fins que s'ho va haver engolit tot.

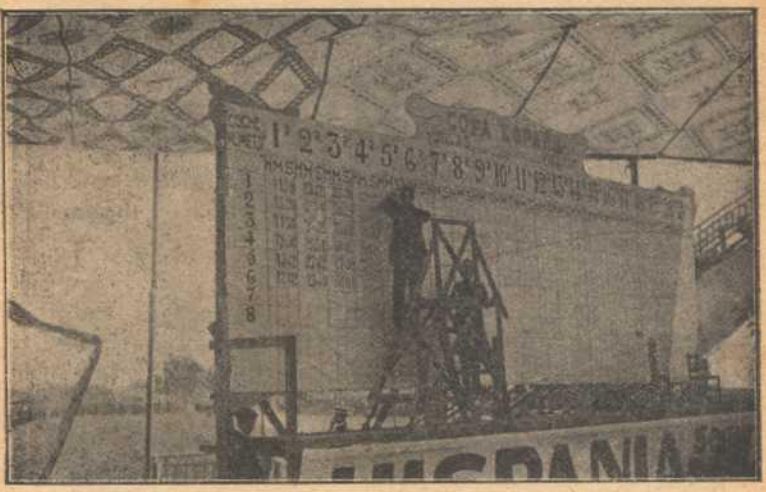
Lo qual va resultar ser un licor verinós preparat pera matar rates, y el pobre gatet morí miserablement.

No sigueu may goluts, perque vos pot costar car.

Enviat per

JOSEPH SANGENÍS

AL CIRCUIT DE LLEVANT

El gran cartell en el que s'hi apuntava el temps empleat en donar cada una de les voltes. *(Fots. Baguña y Cornet.)*

Cartes a n'En Patufet

TOTES les setmanes, al arribar vapor de Balboa, port de Panamà, rebo l'agradosa visita d'EN PATUFET, ben rebut pels petits y pels grans, bons catalans que estimen les coses de Catalunya y de la qual n'esperem rebre bones alenades, y un d'aquets companys que'ns fa aquesta espiritual caritat totes les setmanes, es aquet festiu setmanari, educador, escayent, y que té la virtut d'agradar als del país peruà; però encara que no l'entenguin, nosaltres ens esforsem en traduir les seves ensenyanses.

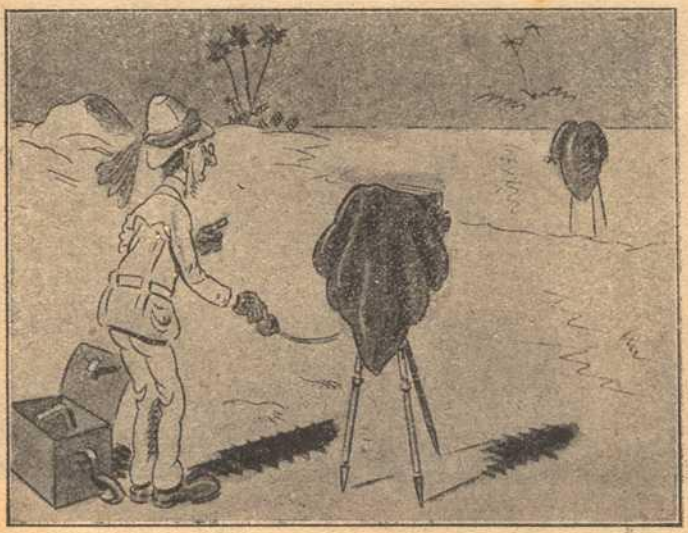
Arreu ahont hi ha un bon català hi fructifica la bona llevor catalana, majorment quan se pot estar en constant relació ab elements tan bons y valiosos de la nostra volguda capital de Barcelona.

En nom de molts catalans saludo a n'EN PATUFET desde la terra de Santa Rosa.

LLUIS G. FÁBREGA Y AMAT

Lima, 29-III-912

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

1. — ¡Manoy! Me deixa parat, que en mitg del desert hi hagi un altre fotògraf com jo.

Conte oriental

A l'amich Andreu Alsina

Amiguets meus: Ja que's parla tant del còlera—que si Deu ho vol no vindrà, — m'ha semblat que us fóra grat contarvos una llegenda que no sé si l'he llegida o l'he sentida explicar. Us la diré tal com la recordo.

Diu que una vegada va passar per certa població de l'Assia l'àngel exterminador, y al fer, com s'acostuma, la visita al rey d'aquella terra, aquet va preguntarli quines noves portava, si bones o males.

—Males—li va respondre l'àngel,—car degut als vostres pecats y a lo poch que estimeu a Nostre Senyor, vinch a dirvos de part de Deu que dintre de poch patireu les terribles conseqüencies d'una peste que segarà la vida a moltes persones y sembrarà'l pànich arreu, arreu.

—¡Vàlgans Deu! ¿Y seràn moltes les víctimes?

—Sis mil—va respòndreli l'àngel.

Al cap de poch temps se cumplí la profecia. El còlera va ensenyorirse d'aquella comarca, y en pochs dies baixaren a la fossa

25.000 víctimes. El desori y la consternació eren extraordinaris. Allavors tot era penedirse de sos mancaments a Deu y fer vots d'estimarlo de veres.

Un quant temps després, l'àngel tornà a visitar aquelles terres, y el rey, quan el va veure, va dirli aquestes paraules:

— M'heu enganyat, missatger de l'Altíssim; vàreu dirme que'l còlera'n mataria 6.000 y han sigut 25.000 les víctimes.

— Dispenseu, vostra altesa — li va respondre l'àngel. — Encara ho repeteixo: el còlera n'ha mort no més 6.000; els altres va matarlos la por. —

Y tenia tota la rahó.

Això'ns ensenya, amiguets, que en les grans calamitats y greus perills no hem de perdre may la serenitat.

Pera assolir aquesta virtut cal tenir sempre la conciencia ben tranquila. Tingueu l'ànima nèta y rès del món us farà por.

UN VICARI DE LA COSTA

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica'l setzè y últim folletó de la graciosíssima y interessant novela "Aventures den Bolavà en el país dels xinos", ab totes les peripecies que va passar l'intrèpit Bolavà.

2. — ¡Ave María Purísima! ¡Si no es un fotògraf, que es un avestrús!
(De *Puck*, de Nova York.)

EXPOSICIÓ D'HIGIENE ESCOLAR

Instalació del Liceu Políglota, que ha sigut premiat ab un dels Diplomes d'Honor concedits a varis colegis expositors.

Epigrama catalá

La veritat abans que tot

El *gat* va agafar tan fort
un tal, que's moria a fe,
y el metge, veyentlo mort,
— ¡Ja ha begut oli! — digué.
Sentintlo'l pobre pipioli,
va exclamar fòra de sí:
— No, senyor, no he begut oli;
lo que jo he begut es vi. —

A. A.

Acudit

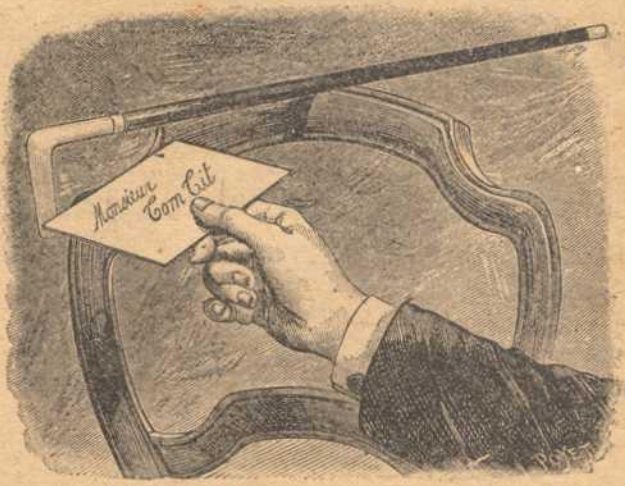
Dos amichs que fa poch s'han barallat de mala manera, se troben al carrer y l'un no vol deixar passar a l'altre, fins que un d'ells exclama:

— Jo no deixo passar a un ximple.

— Donchs jo sí — respòn l'altre.

Enviat per
SILVESTRE ISERN

EL PAPER ELECTRISAT

Durant un temps sèch fregueu ab un drap o bé ab la mà un tros de paper lleuger. Al cap d'una estona dit paper se trobarà electrisat y ab facilitat s'adherirà a la mà, la roba, etc., igual que si fos engomat.

Si electriseu una targeta postal, per exemple, veureu còm aquesta atrau els cossos lleugers, trossos de suro, etc. Coloqueu un bastó en equilibri en el respatller d'una cadira y anuncieu que l'aneu a fer caure sense tocar el bastó ni la cadira. Sols teniu de fer secar fortament la targeta postal passantla per davant del foch, fregarla vigorosament ab la mànega y acostarla al bastó: aquet perdrà l'equilibri y caurà.

Totes les solucions. — Germans Remus, M. Caballero.

Tres solucions. — Joseph Torruella, Anita Boldé, Eugeni Vives, Lluiset Carulla, Joanet Renom, Enriqueta Beltràn.

Dues solucions. — Joan Ramón, Francisca Farrés, Quimeta Sanabra, Rosa Selma, Montserrat Balletbó, Maria Tarrés, Lluis Zaragoza, Ramón Bassa, Salvador Molins, Joaquim Giralt, Pere Polà, germanes Estapé, Benet Mitjans, Miracle Mendoza, Alfons Arbulo, Salvador Fet, Gregori Quílez, Carme Arbulo, germans Muntané, Joseph Odena, Enrich Verdú, Joseph Vilarosa, Joseph Sistané, Alfret Ferrer.

Una solució. — Victoria Ferré, Rosalia Montserrat, Mercè Montserrat, Manel Bru, Germàn Fernández, Teresa Mas, Joseph Monrabá, Joseph Pol, Ricart Paradell, Ramón Segarra, Antòn Temprano, Ernest Palé, Jaume Fonolleda, Joseph M.ª Ruera, germans Vives, germans Marsal, germans Sargas, Angeleta Arús, Concepció Vidal, Ramón Cabané, Josephina Arús y germans, Manel Romaní, Ferràn Seijas, Joseph M.ª Gol, Domingo Ramón, Francisco Ojea, Joseph Benito, Joseph Tusa, Antoni Celma, Mercè García, Maria Meseguer, Enrich Cardona, Joseph Castelltort, Manel Gallús, Joseph Flaqué, Manel Andreu, Vicens Galiana, Joan Flaqué, F. Rubio, Joseph Ferrer, Eusebi Solanich, Joseph Verdú, Joseph Palau, Carme Gibert, Joseph García, Joseph Llera, Albert Alsina, Francisco Xirinachs, Andreu Ramó, Angel Udina, Ampar Montserrat, Mercè Piñol, Sebastià Udina, Lluis Pardo.

ENDEVINA, ENDEVINETA

XARADA

Ma germaneta *total*,
que també's diu *hu-tercera*,
puig es igual *tot* y *hu-tres*,
dos costum, quan m'anomena,
de no dirme may el nom,
sinó la *segona-tersa*.

Enviat per
ROSETA FERRÉ Y VALLÉS

CONVERSA DOBLE

—¿Ahónt es aquell xicot, que fa tres hores que està al colomar? Tarda molt a baixar.

—Es que parla ab les dues minyones d'aquí al costat.

—¿Quines?

—Les que tu meteix has dit. —

LO DRAPAIRET

SEMBLANSA

¿En què se sembla un bastó ab una camisa?

NICK WINTER

ROMBO

.
. . .
. . . . .
. . .
.

Substituir els punts per lletres, de manera que's llegeixi vertical y horitzontalment: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, pera filar; 3.ª, aucell; 4.ª, líquit, y 5.ª, consonant.

MONTSERRAT ESQUERRA

TARGETA

MARIA GENRA YULA

Formar ab aquestes lletres, degudament combinades, el títol d'una obra catalana y el cognom de son autor.

GERART MIRAVALLS

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

A la targeta: *El camí del sol. Guimerà.* — A la semblansa: *En que té coves.* — A la lletra numèrica: *Filomena.* — Al geroglífich: *Esperansa.*

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

Pedro Ortín, impresor, Valencia, 233.—Barcelona.

EL FOLLETÓ DE "EN PATUFET"

Repartintse ab el present número l'acabament de la noveleta EN BOLAVÁ EN EL PAÍS DELS XINOS, segona part d'EN BOLAVÁ DETECTIVE, estem preparant un nou llibre, adaptació feta expressament pera'l folletó d'EN PATUFET, per en J. M. F. y T.

Serà una noveleta de les més interessants que hem publicat y portarà per títol:

PER LES TERRES ROGES

En ella s'hi troben perfectament armonisats l'interès de l'acció general, en la que's posa de manifest l'afecte intens dels personatges, y l'interès dels episodis altament emocionants que's desenrotllen en el curs de la narració.

Per aquet motiu la noveleta

PER LES TERRES ROGES

serà llegida ab afició pels nostres lectors, proporcionantlos, ademés d'entreteniment, una serie d'apreciables coneixements respecte la manera d'ésser de les rasses indígenes de Nort-Amèrica.

Ab el nou folletó seguirà repartintse **un conte complet,** com fins ara, deguts a notables escriptors de la nostra terra.

8 planes de suplement ilustrat y un conte complet sols costarà als lectors d'EN PATUFET **5 CENTIMS.**

Tota la joventut de Catalunya llegirà ab goig

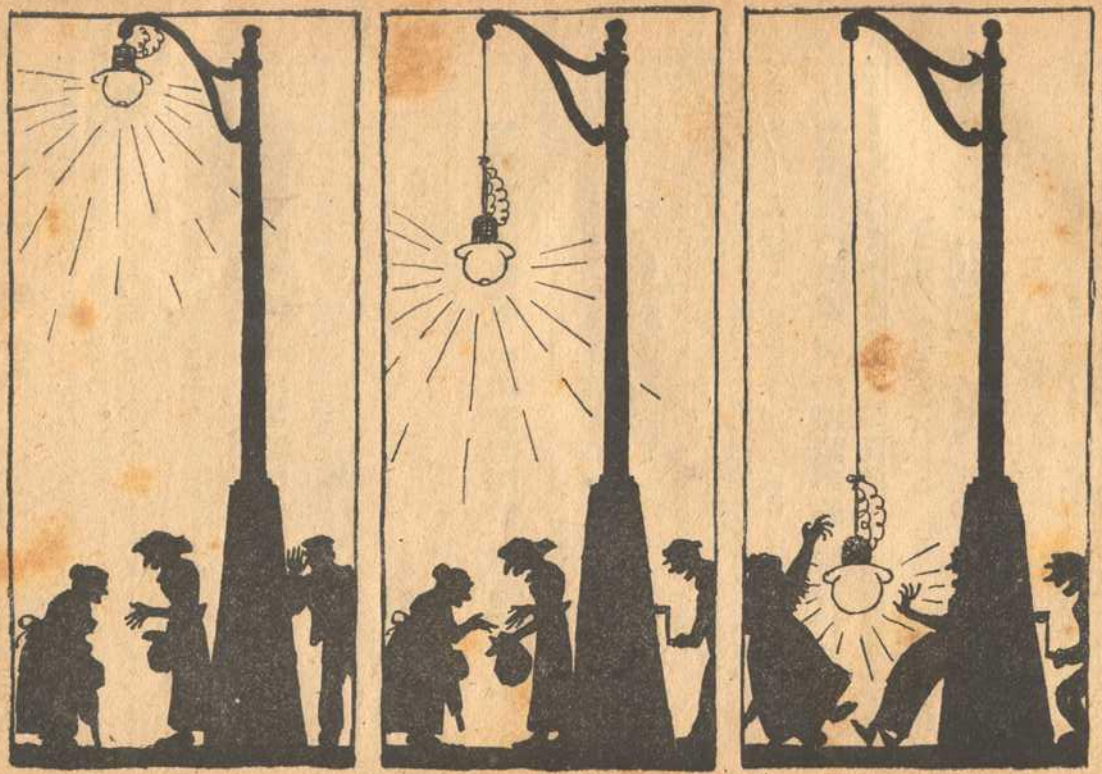
PER LES TERRES ROGES

Grans tallers de gravat

BAGUÑÁ Y CORNET

Telefon 7452

Mallorca, 192 — BARCELONA

—¿May dirieu què diuen, *Asunción*?
¡Que tenim molt aprop la fí del món!—

El fanaler del barri, que s'ho escolta,
els hi vol fê una broma poca-solta.

¡Quin espant van tenir les pobres velles!
—¡Ay bon Deu, que ja cauen les estrelles!—